

Verzoeker werd in 2007 wegens drugshandel en medeplichtigheid aan de

dood van een persoon veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en zes maanden. Tijdens de appelprocedure voor het gerechtshof Amsterdam kwam verzoeker op vrije voeten omdat hij de door de rechtbank opgelegde gevangenisstraf had uitgezeten. Gedurende het proces bij het gerechtshof werd hij opnieuw opgepakt, ditmaal door de Noorse autoriteiten op verdenking van drugssmokkel. De Nederlandse autoriteiten deden diverse pogingen om verzoeker naar Nederland te krijgen zodat hij aanwezig kon zijn bij zijn proces, maar deze pogingen waren niet succesvol. Het gerechtshof Amsterdam stelde de inhoudelijke behandeling van de strafzaak enkele maanden uit, maar na ongeveer zeven maanden wees het gerechtshof een verzoek om de zaak nog langer aan te houden af vanwege het belang van een behoorlijke rechtspleging en het belang de zaak binnen een redelijke termijn af te wikkelen. In hoger beroep werd verzoeker uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar. Het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen instelde werd verworpen.

Verzoeker klaagt bij het Hof dat hem de mogelijkheid is ontnomen om, samen met zijn raadsman, aanwezig te zijn bij de zittingen van 1 en 4 juni 2010, in strijd met zijn recht op een eerlijk proces en zijn recht om zichzelf in persoon te verdedigen (artikel 6 lid 1 en 3 (c) EVRM).

Het Hof overweegt dat een veroordeling *in absentia* niet als zodanig in strijd is met artikel 6 lid 1 EVRM, maar dat veel waarde wordt gehecht aan het aanwezigheidsrecht van een verdachte. In het geval van verzoeker blijkt niet dat hij afstand heeft willen doen van zijn aanwezigheidsrecht. Het Hof overweegt dat het gerechtshof geen maatregelen heeft getroffen om verzoeker in staat te stellen de behandeling van zijn zaak bij te wonen, hetgeen de nationale rechter des te meer wordt aangerekend omdat in appel de strafmaat is verhoogd. Het Hof is het met de regering eens dat de aanhouding van verzoeker in Noorwegen een direct gevolg was van zijn eigen handelen en dat het belang op een spoedige afwikkeling van de strafzaak legitiem is. Ook erkent het Hof dat verzoeker aanwezig kon zijn bij het strafproces in eerste aanleg en bij een deel van het strafproces in tweede aanleg, terwijl zijn raadsman actief de verdediging kon voortzetten. Dit kan echter de afwezigheid van verzoeker niet compenseren. Het Hof oordeelt derhalve dat sprake is geweest van een schending van artikel 6 lid 1 en 3 (c) EVRM.

---